

Duyên Nợ với Nghề

*Kính tặng ba má đã tần tảo nuôi con ăn học nên người
Kính tặng cô Minh, thầy Trung và các thầy cô trường Nguyễn Du đã tận tình dìu dắt em đến ngưỡng cửa trường Đại Học*

Tôi đến với nghề y như một DUYÊN NỢ!

Thở bé khi còn cắp sách đến trường, cũng như bao đứa trẻ khác, tôi mơ ước khi lớn lên sẽ làm cô giáo dạy học. Vào trung học cấp III,

môn hoá học với những công thức, những tác động qua lại giữa các nguyên tố hữu cơ vô cơ v.v... đã làm tôi say mê hơn hẳn các môn học khác. Điều này lại càng nung nấu lòng tôi niềm ao ước là sau này sẽ học ngành hoá học để khi ra trường vừa được đứng trên bục giảng, vừa được nghiên cứu sâu hơn. Những tháng ngày vô tư của tuổi học trò nhanh chóng qua đi với bao kiến thức và ước mơ ấp ủ. Ngày nộp đơn thi vào đại học, tôi bị bất ngờ vì đơn xin thi vào trường Đại Học Tổng Hợp ngành Hoá của tôi không được chấp nhận - vì lý do ban Hoá - Sinh (ban D lúc bấy giờ) mà tôi đang học không đúng tiêu chuẩn dự thi (nhà trường chỉ nhận đơn của ban Toán - Lý). Trong lúc hoang mang chưa có định hướng thì cô giáo chủ nhiệm hướng tôi nộp đơn vào ngành y khoa. Tôi mà học ngành y sao? Ý tưởng ấy chưa bao giờ nhen nhúm vào suy nghĩ của tôi trước đây. Chưa bao giờ tôi dám mơ mình sẽ khoác trên người bộ áo trắng cao quý của người thầy thuốc cả. Mà tại sao lại không nhỉ? Biết đâu đây là cơ DUYÊN do ơn trên đưa đây? Tôi tự cho mình câu giải đáp và rồi... nhanh nhẩu nộp hồ sơ vào Trường Đại Học Y Dược Thành Phố HCM với bao lo lắng ưu tư. Bấy giờ nhà tôi nghèo lắm, ba tôi thì đi học tập chưa biết ngày về, một mình má tôi bươn chải nuôi mấy anh chị em đi học. Cơm bữa đói bữa no, có khi tôi phải nhịn ăn buổi trưa để nhường lại

một củ khoai lang duy nhất cho các em mình đang đói bụng. Tiền ăn còn không đủ thì lấy đâu ra tiền để đi học thêm đây? Đã vậy ngoài giờ đi học ở trường về tôi còn phụ mẹ để may gia công kiếm tiền sinh sống hằng ngày thì lấy giờ đâu để luyện thi? "Àu cũng là số phận cả". Tôi tự an ủi động viên mình và cố gắng học ôn luyện thi tốt nghiệp cấp III, và tiếp đến là thi đại học trong khả năng thời gian mình có được. Trong thời gian ôn tập chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp III, một hôm thầy giáo dạy Toán lớp 12 của tôi gọi riêng tôi mà hỏi: "Thầy nghe nói em nộp đơn thi vào Đại Học Y phải không? Nếu em muốn thi vào trường y khoa thì thầy e rằng chương trình toán ban D không cung cấp đủ kiến thức cho em làm bài thi tuyển sinh đâu". Tôi thưa với Thầy rằng: "Dạ đúng như vậy, nhưng con biết làm sao hơn vì nhà con không đủ tiền để đi học thêm". Thầy mới nói: "Hãy tới nhà thầy để học, thầy sẽ luyện cho em thêm những kiến thức cần thiết đủ để làm bài thi, và đừng lo, thầy sẽ không lấy tiền học phí em đâu!". Nghe thầy nói vậy tôi đã không ngần ngại theo thầy học thêm miệt mài trong vòng một tháng với những kiến thức bổ sung cho chương trình toán ban D còn thiếu sót. Chỉ một tháng ngắn ngủi ấy thôi mà sau này tôi nghĩ lại, nếu không nhờ nó thì không biết bây giờ cuộc đời tôi đã rẽ theo hướng nào rồi!

Thời gian vẫn từ từ trôi và ngày thi đã đến, như bao thí sinh khác, tôi cũng "khăn gói quả mướp" bước vào phòng thi. Ấn tượng đầu tiên của tôi là các anh chị sinh viên năm thứ 6 (được phân công coi thi) ai cũng mặt mày sáng láng, ăn mặc chỉnh tề và nhất là... trên ngực áo bên trái có đeo băng hiệu màu đỏ "Trường Đại Học Y Dược TP. Hồ Chí Minh" trông mới oai làm sao! Ấn tượng ấy đã làm nguồn động lực thật mạnh mẽ đã giúp tôi cố gắng hết sức mình để vượt qua cuộc thi cam go một cách thật suông sẻ, và tôi vẫn còn nhớ cảm giác hài lòng của tôi như thế nào sau khi tôi bước ra khỏi phòng thi trong ngày cuối cùng. Về nhà tôi đã hí hửng khoe với má: "phen này chắc con gái má sẽ làm bác sĩ rồi má ơi!".

Ngày báo kết quả thi, mặc dù đã rất tự tin về bài làm của mình, tôi cũng không thể nào kèm được xúc động khi cầm trên tay mảnh giấy báo tin: tôi đã thật sự trở thành sinh viên y khoa rồi đó sao? Thật không thể nào tin được, tôi ngỡ tưởng mình nằm mơ mặc dù đã tự ngắt vào tay mình mấy lần. Tôi trở thành sinh viên y khoa thật rồi! Ôi làm sao có thể tả được niềm vui sướng và hãnh diện của tôi lúc đó. Người tôi đi tìm đầu tiên để khoe thành quả chính là má tôi... "má ơi con đậu trường y rồi nè". Má tôi chỉ cười mà không nói, nhưng tôi biết đằng sau nụ cười im lặng là cả một niềm hạnh phúc vô bờ. Dĩ nhiên ba tôi cũng sẽ nhận được tin vui này với một lá thư thật dài (lúc bấy giờ làm gì có internet mail như bây giờ!). Người tôi chạy đi thông báo kể đến là Thầy dạy toán "Thầy ơi, nhờ Thầy con đã đậu vào trường y khoa rồi". Tôi không bao giờ quên được nụ cười hiền từ của Thầy khi Thầy chúc mừng tôi. Tôi không biết diễn tả sao cho hết lòng biết ơn sâu xa của tôi lúc bấy giờ đối với cha mẹ, dù nghèo cũng cố gắng cho tôi đi học như bao bạn bè khác. Lòng tôi cũng khắc ghi công ơn các Thầy Cô đã không màng lợi ích riêng tư để cho tôi đầy đủ kiến thức ra thi thố với các bạn thí sinh khác (trong một cuộc thi tuyển đầy cam go). Trong sáu năm trời học tập và rèn luyện ở trường đại học, không lúc nào tôi quên được những ân tình cao cả đó... và đây cũng chính là hành trang luôn ở bên tôi và thôi thúc tôi tận tâm tận sức trong suốt cuộc đời làm việc của mình sau này.

Tốt nghiệp ra trường với tấm bằng "Bác Sĩ Sản Phụ Khoa", tôi luôn tự nhận thức trách nhiệm lớn lao của mình trong mỗi ca sanh hoặc mổ bởi vì một sơ xuất nhỏ cũng có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời bệnh nhân. Đã hơn 20 năm gắn bó với bệnh viện và bệnh nhân, tôi vẫn còn đó nhiệt tâm của ngày nào mới ra trường chỉ vì một điều rất đơn giản: tôi vẫn chưa trả NỢ hết cho cha mẹ và thầy cô, những Người đã dẫn dắt tôi vào cái "nghịệp" y để mượn bàn tay và khối óc này thay mặt "Người" trả NỢ cho "Đời".

TẠ THỊ THANH THỦY
Cựu học sinh Nguyễn Du
Lớp 12D1 niên khoá 1978-1979